

Arrest

nr. 182 090 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat W. GOOSSENS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Atawa, Gujranwala in de provincie Punjab, Pakistan. U zou daar ook bijna uw ganse leven wonen tot uw problemen startten. U verklaarde dat uw broer en neef geslagen werden door zijn vader. U weet niet hoe het begonnen is en wat ze allemaal gedaan hebben, maar na het incident van 31 maart had u door wat er aan de hand was. Uw broer en neef hielden van elkaar. Uw broer moest na de aanval een aantal dagen in het ziekenhuis verblijven. Na een vijftwintigtal dagen vluchtte uw broer samen met uw neef uit Pakistan. Na hun vertrek is zijn vader samen met drie of vier mannen naar uw woning gekomen. U werd bedreigd en geslagen, maar kon ontkomen. Na hun vertrek keerde u terug naar uw huis en vroeg u uw ouders wat er aan de hand was. Zij vertelden u het volledige verhaal en zeiden dat wanneer ze uw

broer niet zouden vinden ze hun pijlen op u zouden richten. Uw moeder stuurde u daarop naar haar broer in Faisalabad waar u zo'n 15 tot 20 dagen zou wonen. U kreeg daarna telefoon van uw broer uit Turkije en men raadde u aan om ook Pakistan te ontvluchten. U vernam later dat men ook de arm van uw moeder had gebroken. U verliet Pakistan tussen 15 en 20 mei 2015 en reisde richting Turkije waar u uw broer en neef zou ontmoeten. U reisde samen verder naar Griekenland waar jullie zo'n twee maanden zouden verblijven. U reisde verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u op 11, 12 of 13 september aankwam en een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een screenshot neer van de Facebook van uw neef.

Uw broer Adeel HANIF (OV 8.122.118) bevindt zich ook in België en vroeg omwille zijn seksuele geaardheid (en de problemen daardoor) asiel aan. Uw neef, Adeel FIAZ (8.122.183) diende in België eveneens om dezelfde redenen een asielaanvraag in.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw asielaanvraag baseerde op dezelfde asielmotieven als die van uw broer en neef -zijnde hun geaardheid homoseksuele relatie-, en de problemen die hieruit zouden voortvloeien (Gehoorverslag CGVS, d.d. 26 augustus 2016, p. 8). Aangezien in hun asioldossiers een beslissing tot weigering van de vluchtelingestatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, daar hun seksuele geaardheid, hun relatie en hun problemen hierdoor als ongeloofwaardig werden beoordeeld, kan het CGVS niet anders dan om bij u tot dezelfde conclusie te komen. U haalt immers geen enkel ander asielmotief aan dan de problemen die daaruit zouden zijn voortgekomen, noch had u andere problemen gehad in Pakistan (CGVS, p. 24). Verder moet trouwens worden vermeld dat naarmate het gehoor vorderde, u zelf aangaf dat u eigenlijk niet (goed) op de hoogte bent van de problemen of incidenten die uw broer en neef zouden hebben ondervonden (CGVS, p. 9). Gevraagd waarom u daar eigenlijk niets over wist, gaf u aan dat u dergelijke zaken niet had gevraagd of durfde te vragen (CGVS, p. 9). Dergelijke verschoning is evenwel weinig afdoend. Dat u hier niet (goed) van op de hoogte zou zijn is eigenlijk zelfs onbegrijpelijk. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij weet waarom hij zijn land, huis, vrienden en familie achterlaat. Een dergelijke desinteresse doet **hoe dan ook** afbreuk aan de geloofwaardigheid.

In ieder geval, de ongeloofwaardigheid van uw relaas zou ook nog blijken uit enkele eigenaardigheden doorheen uw verklaringen. Zo legde u ten eerste geen enkel Pakistaans begin van bewijs neer betreffende uw identiteit. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, d.d. 2 oktober 2015, p. 1), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit zo goed mogelijk te staven. Betreffende de afwezigheid van dergelijke documenten merkte u op dat u uw identiteitskaart onderweg was verloren (CGVS, p. 2). U heeft het verlies van uw identiteitskaart echter nooit aangegeven, waardoor het hier een loze bewering betreft (CGVS, p. 18). Wat meer is, gevraagd of u eigenlijk al navraag had gedaan naar dergelijke documenten gaf u aan dat dat niet het geval was (CGVS, p. 18). Het lijkt er bijgevolg op dat u geen moeite heeft gedaan om te voldoen aan de medewerkingsplicht die op u berust. Het ontbreken van een origineel identiteits- of nationaliteitsdocument houdt verder een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op uw wie u bent en waar u vandaan komt. Dient te worden opgemerkt dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dan ook nog eens een andere geboortedatum opgaf dan bij het CGVS (CGVS, p. 4).

Aansluitend wordt uw geloofwaardigheid ondermijnd door enkele tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende de incidenten die u persoonlijk hebben getroffen. Zo verklaarde u dat de vader van uw neef naar u thuis was gekomen (CGVS, p. 8). Gevraagd wanneer dat incident gebeurde gaf u eerst aan dat het ongeveer op 20 mei moet geweest zijn om het later te wijzigen naar 1 of 2 mei

(CGVS, p. 12). Hoe dan ook, u verklaarde verder dat u kon vluchten en u later via uw moeder vernam dat men u met de dood had bedreigd (CGVS, p. 8). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat hij u rechtstreeks had bedreigd (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). U had verder geen idee wie de andere mensen waren die u hadden aangevallen (CGVS, p. 22). U verklaarde dat u nadien vluchtte en onderdook voor zo'n 15 tot 20 dagen in Faisalabad (CGVS, p. 8). Nochtans werd u eerder gevraagd of u ooit elders had verblijven, zelfs voor een korte periode, waarop u antwoordde dat u enkel eens op bezoek ging bij verwanten (CGVS, p. 4). De verschoning dat u dacht dat het om enkele jaren ging is dan ook niet afdoend, zo werd u immers gewezen op het korte verblijf (CGVS, p. 4, 13). Vervolgens vermeldde u ook dat uw moeder nadien nog werd aangevallen en haar arm gebroken werd (CGVS, p. 8). U had echter geen idee wanneer exact dat moest gebeurd zijn (CGVS, p. 12), noch wist u details over wie eigenlijk achter de aanval zat (CGVS, p. 8). Tot slot verklaarde u ook dat uw ouders verhuisd waren wegens uw problemen, maar u had eerst geen idee wanneer dat zou gebeurd zijn. Niet veel later gaf u aan dat het vorig jaar moet geweest zijn (CGVS, p. 13). Nochtans had u bij de DVZ verklaard dat ze nog steeds thuis woonden (Verklaring DVZ, p. 5). Hierop gewezen gaf u aan dat u het eigenlijk niet weet (CGVS, p. 13). Dat u dan toch dergelijke zaken zou beweren is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen doen afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Dient hier nog aan worden toegevoegd dat uw kennis betreffende de homoseksuele relatie tussen uw broer en neef absoluut niet kon overtuigen. Zo verklaarde u vaag dat ze sinds september 2014 samen zouden zijn, maar wist u eigenlijk niet hoe de relatie tot stand zou zijn gekomen (CGVS, p. 10). U voegde er later aan toe dat u eigenlijk helemaal geen idee hebt hoe alles is gebeurd (CGVS, p. 14). Verder verklaarde u vreemd genoeg ook meermaals dat beiden eigenlijk ook op vrouwen vallen (CGVS, p. 9, 11). Hoe dan ook, u was verder niet op de hoogte dat uw broer al relaties met andere mannen zou hebben gehad, noch wist u iets over de relaties van uw neef (CGVS, p. 22). Bij uitbreiding leek u eigenlijk bitter weinig over uw neef te weten: u vertelde dat u niet wist wat voor mens hij was, maar wist verder niet wat u over hem zou kunnen zeggen. U had verder geen idee van de namen van zijn broers, moeder of de volledige naam van zijn vader (CGVS, p. 22).

Vervolgens bleef u ook over uw reisweg zeer vaag. Zo legde u geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (tickets, vervoersbewijzen, ...) (CGVS, p. 20). Verder verklaarde u tussen 15 en 20 mei 2014 te zijn vertrokken om het later aan te passen naar 2015 (CGVS, p. 6). Hoe dan ook, bij de DVZ was u nog in juli vertrokken (Verklaring DVZ, p. 10). Opmerkelijker is dat u eigenlijk beweerde dat uw broer en neef al langer in België zijn dan u (CGVS, p. 9), terwijl zij allebei verklaarden samen te hebben gereisd (Gehoorverslag Hanif Adeel, p. 6 & Gehoorverslag Fiaz Adeel, p. 7). Hier op gewezen gaf u vreemd genoeg aan dat u samen bent gekomen (CGVS, p. 14). Het is dan ook bijzonder opvallend dat u **geen enkele** foto van u zou hebben die u recent in Pakistan zou plaatsen (CGVS, p. 19). Het sterkt het vermoeden dat u Pakistan al langer heeft verlaten dan u beweert. Dient hierbij te worden opgemerkt dat uit de Facebook van uw neef bleek dat hij Pakistan al langer heeft verlaten dan beweerd, waardoor ook uw geloofwaardigheid verder in het gedrang komt. **Volledigheidshalve** voegt het CGVS ook nog toe dat u geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Verklaring DVZ, p. 8, vraag 22). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België asiel aanvraegt doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U hebt dus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De screenshots van de FB-pagina van uw neef waaruit zou moeten blijken dat iets mis is met de datum voegen eveneens niets toe aan uw relaas. Zo gaat het enkel om kopieën en zijn deze onderhevig aan het mogelijke knip- en plakwerk. Bovendien zeggen dergelijke screenshots **niets** over een fout met een datum, wel integendeel. Hieruit zou vooreerst enkel kunnen blijken dat u al langer in België zou zijn dan u beweerde. Bovendien blijkt uit diezelfde pagina dat dergelijke berichten werden geplaatst op 9 december 2015 (zie blauwe map), en dus niet in februari zoals u wil laten uitschijnen. Eens te meer wijst dergelijk materiaal op een funest gebrek aan oprechtheid.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht aan.

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

In een tweede middel stelt verzoeker: *“wel status vluchteling of subsidiaire beschermingsstatus aan de orde”*.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en dan wel de beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift nog twee e-mails van 2 september 2016 gericht aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ter terechtzitting legt verzoeker nog een nota neer waarop de naam van de smokkelaar die hem naar Europa begeleidde wordt vermeld.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij vervolging vreest omwille van de homoseksuele relatie van zijn broer en hun neef. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker zich baseert op dezelfde asielmotieven van zijn broer en hun neef wiens asielaanvragen werden afgewezen op grond van de vastgestelde ongeloofwaardigheid, (ii) de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas verder blijkt uit tegenstrijdigheden en vaagheden, (iii) verzoekers kennis over de homoseksuele relatie tussen zijn broer en zijn neef niet kan overtuigen en (iv) verzoeker zeer vaag bleef over zijn reisweg.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt vooreerst dat hoewel dit een essentieel element is in iedere procedure verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en hij dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker beperkt zich tot de verklaring dat hij zijn identiteitskaart onderweg is verloren. Bovendien kan worden vastgesteld dat de geboortedatum die verzoeker had opgegeven bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenstemt met deze die hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgaf. Verzoeker brengt evenmin enig begin van bewijs bij omtrent zijn reisweg en toont derhalve niet aan wanneer hij zijn land verlaten heeft en evenmin wanneer hij in België is aangekomen. Verzoeker legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af over het jaar van vertrek uit Pakistan. Waar hij oorspronkelijk verklaart dat hij vertrokken is tussen 14 en 20 mei 2014 stelt hij het jaar van vertrek later bij naar 2015. Deze vaststelling op zich ondermijnt reeds op ernstige wijze de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en sterkt het vermoeden dat verzoeker Pakistan al langer verlaten heeft dan hij wil laten uitschijnen.

Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij verschillende Europese landen doorreisde alvorens in België asiel aan te vragen. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst

en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft en zich zo grondig mogelijk informeert over de te ondernemen stappen in het kader van een asielaanvraag. Dat verzoeker dit naliert in de landen die hij passeerde en pas in België asiel aanvraag doet verder afbreuk aan de beweerdte reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging en is hoe dan ook een aanwijzing dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Verzoekers asielrelaas berust volledig op de problemen die hij zou ondervonden hebben ten gevolge van de homoseksuele relatie van verzoekers broer met hun neef, F. A.. Voor wat betreft deze relatie werd in het arrest nr. 182 089 van 9 februari 2017 van verzoekers broer als volgt gemotiveerd: *“Voor wat betreft verzoekers voorgehouden homoseksuele relatie met F. A. kan de commissaris-generaal eveneens worden bijgetreden waar hij stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering ooit een relatie te hebben gehad met voornoemde. Nadat hem gevraagd werd een beschrijving van zijn partner te geven beperkt verzoeker zich immers tot algemeenheden en clichés waaronder “dat zijn partner voor hem de enige is”, “dat hij soms boos is, anders zacht en lief”, en dat “zijn gezicht en zijn manier van stappen mooi zijn”. Verzoeker wist niet wanneer zijn partner exact zou geboren zijn en legt tegenstrijdige verklaringen af over wanneer hij voor het eerst seksuele contacten met zijn partner zou gehad hebben. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: “Verder wist u eigenlijk ook niet zeker wanneer exact hij geboren zou zijn (CGVS, p. 18) en had u ook vermeld dat u voor het eerst seksuele contacten had met F. A. eind december 2014 en het tot een relatie kwam in januari 2015 (CGVS, p. 10). Nochtans had u bij de DVZ nog verklaard een relatie te hebben sinds eind december 2014 en de eerste seksuele contacten te hebben gehad in januari 2015 (Verklaring CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat niemand u had gezegd om data te onthouden (CGVS, p. 10). Ook uw vermeende partner, F. A., meende dat u voor het eerst seksuele contacten had in januari 2015 (Gehoorverslag F. A., p. 13). Dat u dergelijke zaken over uw partner en uw relatie niet zou kunnen herinneren is opmerkelijk.”*

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij vraag 3.5. niet terugvindt terwijl deze nochtans onmiskenbaar in de vragenlijst d.d. 2 oktober 2015 (stuk 21, administratief dossier) wordt weergegeven. De bestreden beslissing merkt bovendien op dat verzoeker geen enkele foto kan neerleggen van hemzelf met zijn partner in Pakistan. De video die verzoeker wilde tonen tijdens het gehoor, die hij samen met zijn partner zou hebben gemaakt kan geenszins een bewijs vormen van zijn relatie met F. A.. Verzoeker gaf immers zelf aan dat hij deze video in België heeft gemaakt met het oog op zijn asielaanvraag (gehoorverslag Commissariaat-generaal, p. 25). De bestreden beslissing besluit dan ook terecht dat deze video enkel aantoont dat verzoeker eenmalig seks heeft gehad met F. A., maar geenszins wijst op een homoseksuele relatie tussen beide.”

De vaststelling er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerdte homoseksuele relatie tussen verzoekers broer, H. A., en hun neef, F. A. zoals vastgesteld in de arresten nrs. 182 089 en 182 088 van 9 februari 2017 volstaat om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De twee Facebookberichten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt alsook de nota met vermelding van de naam van de smokkelaar die verzoeker ter terechtzitting neerlegt doen geen afbreuk aan het ongeloofwaardig karakter van verzoekers relaas.

Gelet op wat vooraf gaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij*

voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, ethno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER